

3 december 2013: ilja

Gelukkig schijnt ook vandaag weer de zon, waardoor het vanochtend toch nog een graadje of 12 is. Nog net niet zo koud als in Nederland maar koud genoeg om ons een klein beetje herfstgevoel te geven. We pakken ons weer dik in en gaan voor de 2e dag op pad met onze motor. We gaan onderweg naar de plain of jars site 2 & 3. Deze liggen compleet in de middle of nowhere. Via een dirtroad, rijden we een kleine 20 km door de landerijen. Onderweg stoppen we nog even bij een veldje waar een hoop mensen bij elkaar staan en 4 stieren. Zouden dit de beroemde stierengevechten zijn die ze doen tijdens de Hmong nieuwjaar? Zo te zien lijkt het er wel op! Er wordt druk gewed in het midden van het veldje, althans zo lijkt het. Na een tijdje worden er 2 stieren aan een touw naar elkaar gebracht en om elkaar heen gedraaid. De beesten tonen geen enkele agressie en er gebeurt..... Niets. Er komt nog een andere man met een stier aanlopen, maar ook daar gebeurt niets. Dan ineens gaan de meesten mannen met stieren het veld verlaten. Wat is er aan de hand? We hebben er geen idee van en stappen maar weer op de motor. We komen aan bij de plain site 2, moeten € 1 entree betalen en kunnen verder rijden met de motor. Het pad dat volgt is er 1 van opgedroogde modder met veel sporen erin en Remco kan even zijn motorrijkunsten vertonen. Hij brengt me veilig bij het eindpunt, waar we een trap op moeten lopen. Er is hier geen enkele toerist te bekennen, ook geen lokalen trouwens. We hebben de hele site voor ons alleen! Het uitzicht is prachtig over de vallei heen met bergen begroeid met dennenbomen, een meer en rijstvelden. De wind fluit om onze oren. Ook hier liggen her en der weer de grote kruiken. Een leuk plekje om even van de omgeving te genieten, terwijl het zonnetje aan kracht aan het winnen is. Na een tijdje vertrekken we naar site 3. Zal wel een beetje meer van hetzelfde zijn maar de omgeving is leuk. De aanduiding op de weg is goed en met een half uurtje zijn we er. We worden ontvangen door een man die eigenaar is van het naastgelegen restaurant. Hij vraagt of we trek hebben in noodle soep. Nou dat gaat er wel in en we schuiven aan tafel. Dan arriveert de plaatselijke hangjeugd, die inkopen doet voor een picknick onderweg. Als we willen betalen schrikken we ons rot. Met een stalen gezicht zegt de man dat we 80000 kip moeten afrekenen. Dit terwijl 2 soepjes normaal 30000 kip kosten. Oh ja reageren we!!! 70000 dan zegt de man..... Nog steeds teveel! Maar hij zakt niet verder, wel krijgen we er nog 2 pakken koekjes bij. Waarom hebben we toch niet vooraf gevraagd wat het kostte.....? Ach nou ja, hij weer blij..... Er zijn hier ook geen toeristen te bekennen en hij moet toch zijn dagomzet halen.... Denken we maar. We moeten 2 km door de rijstvelden lopen met her en der wat koeien en kalfjes en over hekken klimmen om vervolgens een heuvel op te klimmen naar site 3. De plaatselijke hangjeugd is daar ook. Ze vinden ons erg interessant en zodra er 1 jongeman de brutaliteit heeft om te vragen om met ons op de foto te mogen, moeten we met iedereen op de foto. Er wordt druk gelachen en gegiegeld en fotos uitgewisseld. Ook wordt er getracht wat in het engels te praten, de gebruikelijke where you from, how are you etc worden gevraagd maar zodra wij wat moeilijker vragen stellen wordt er gelachen en schouders opgehaald.

Phonsovan dag 3, laatste dag kou!

Geschreven door Remco & Ilja
dinsdag 10 december 2013 12:49 -

De kruiken hebben we nu wel genoeg gezien en we gaan op zoek naar de war spoon village. Een dorpje waar ze van de resten van bommen lepels maken. Nu staat het niet helemaal duidelijk aangegeven waar we heen moeten. In een dorpje pakken we onze onduidelijke kaart erbij om te kijken hoe we moeten rijden. We komen er niet uit. Een stel monniken komt te hulp. Ineens sta ik met 3 monikken om me heen, Remco met camera in zijn hand en geen van hen spreekt goed engels, er wordt naar verschillende kanten gewezen en druk gediscussieerd. Dan zegt ineens 1 van hen, ik moet ook daarheen, volg de blauwe truck maar. Ok, zo gezegd, zo gedaan. Wij volgen de blauwe truck en ineens zien we een blauw bordje met de naam van het dorp er op staan. Die wijst een andere kant op dan waar de truck heen gaat en wij besluiten het bord te volgen. We komen op een stenerige weg en volgen die voor 15 minuten, al wat we zien is geen dorpje. Toch zou het hier in de buurt moeten zijn..... We rijden wel langs een weg waar we van alle kanten bekeken worden door plaatselijke bewoners. Dan ineens hebben we er geen zin meer in en besluiten om naar ons hotel terug te gaan. Het is nog zo'n 35 km terug en de zitvlakken en ruggen beginnen aardig zeer te doen. Het is jammer dat we het dorp niet hebben gevonden maar wellicht komen we nog zoiets tegen. We zijn nog net op tijd terug om onze taiwanese vriendinnen gedag te zeggen, misschien tot ziens!